

АЛЕКС БОЛДИН
ПЕНСИОНЕРСКИ МЕРАК

chitanka.info

Има голяма разлика между времето на социализма и сегашното. Тя не е само в безпаричието и постоянните кризи, финансови и личностни, но и в пенсионерската психика. По-рано пенсионерите гледаха внучета, ходеха по екскурзии, а някои копаеха градините на село. Сега е друго. Дечурлигата се гледат от безработните майки. На село никой вече не стъпва, защото цигани са изпокрали къщи и градини, а за екскурзии кой ли пенсионер ще помисли, когато пенсията стига само за хляба и киселото мляко? При пенсионера обаче си е останала носталгията по миналото, особено при тези, обитаващи старите и олющени жилищни кооперации. Да живееш в старо апартаментче с малък балкон, където две-три саксии с мушката и бегония представляват цялата зелена украса, е твърде скучно. Окоето търси нещо по-интересно, но не намира.

Край всяка една кооперация, съобразно старите градоустройствени планове, бяха предвидени градинки. Думата „градинка“ е силно казано, защото сега те бяха обрасли с бурени и затрупани с боклуци пространства, които освен за тоалетни на бездомните кучета, не се ползваха за нищо друго.

Подобни кооперации около Стария пазар имаше бол. Млади семейства в тях вече не живееха, поради усилената емиграция. Пенсионери обаче имаше колкото щещ. Едни, разкривени от инсулт, влачеха крак по изровените улички. Други се припичаха на слънце по пейките, коментирайки политиката, продажните депутати или Симеон Дянков. Трети пък, надничайки от прозореца, чакаха пикапчето на социалния патронаж, с което общината и Червения кръст се опитваха да ги спасят от гладна смърт. Тези, последните, въобще не можеха да ходят, притиснати от болести и старческа немощ. Малка част от пенсионерите обаче, що-годе здрави, активно скучаеха. Те бяха напуснали отдавна селото, където бяха свикнали да въртят мотика и да саят пипер. Именно за тях ще разкажа.

Един майски ден в нашия квартал се случи интересно събитие, заслужаващо да се опише. Някакъв що-годе здрав старец било от скука, било по препоръка от личния лекар, хвана мотиката и започна да копае. Копа в една от „градинките“ дотогава, докато не я превърна в китно озеленено кътче. Там имаше всичко — от нежните петунии до стройните каймаканки и островчета здравец. Бяха оформени китни пътечки, застлани със стари базалтови плочки, нашарени тук-там с

разноцветни блажни бои. Цялата прекопана площ бе оградена с ламаринени изрезки, колчета и тел, всичко това сребреещо от бронзовата боя за кюнци. Близко до стената на кооперацията извисиха ствол млади асми, водени с канап към стари, забити в земята ръждясали винкели. Няколко млади овощни дръвчета срамежливо зашумяха с листа. Белосаните им с вар стебла се радваха на сигурната си защита от вредни насекоми. В средата на китната градинка се появи забито в земята колче с прикрепена на него дъска. С бяла блажна боя на нея бе написано — „Пенсионерски мерак“.

Новината за пенсионерската инициатива тутакси се разнесе из квартала подобно на слуха за евтино сирене. Пристигна дори журналист от местната кабелна телевизия, който засне видеоклип придружен с интригуващ коментар. Целият квартал изгледа във вечерните новини видеоклипа и пропагандният ход запали като възпламенителен фитил скучаещия досега, неуточнен куп ентузиастичности на възраст над 70 години.

В кооперацията, където обитавах, живееха две възрастни дами — пенсионерки. И двете бяха извънредно нервни същества, но ако се погледне откъм физика — доста здрави.

Розалинда живееше на първия етаж. Тя не си харесваше името. Настояваше да я наричат Рита. Нейна слабост бе италианската музика, а звездата от 60-те години Рита Павоне ѝ бе кумир. Модното къдрене, гаранция за женска красота, така бе опоскало косата ѝ, че имаше вид на овца, минала през неумелите ръце на некадърен стригач. Една голяма, обрасла с косми брадавица, разположена в непосредствена близост до постоянно отворената плямпаща уста, трепкаше непрекъснато в синхрон с нейното настроение.

На четвъртия етаж пък живееше кльощавата вдовица Таня. Всъщност тя се казваше Стоянка. Това име обаче ѝ се виждаше твърде селяндурско. Затова, без да минава през обичайната общинска процедура за смяна на имена, му даде желания граждански вид. Тя боядисваше косата си с огненочервена боя, така че никое разсеяно око не можеше да я обърка от километър разстояние. Поради обилното мазане с кремове и помади лицето ѝ беше нашарено с мрежа от едри и ситни бръчки. Какво ли не прави модата и в частност живачните тоалетни кремове с женското лице?

Една юлска сутрин, седнали на пейката с чашка евтино кафе в ръка, двете пенсионерки обсъдиха тайно бъдещия градоустройствен план на кооперацията, в частност раздела „озеленяване“. Така бе даден стартът на проекта „Пенсионерски мерак 2“.

Случи се същото, както при описания по-горе мерак, но в разширен вид. Рано сутрин и късно вечер две мотики пееха звучно под терасите на съкооператорите. Чат-пат някоя глава надникваше от прозореца, колкото да констатира хода и вида на извършеното. Не минаха два месеца и една още по-красива градинка цъфна до нашата кооперация.

Освен пътечките от базалтови плочки в ъглите бяха оформени стилни „слънца“ от малки, боядисани с вар камъчета. Пет-шест стари автомобилни гуми, подобно на импровизирани саксии, бяха запълнени с торна пръст, от която срамежливо надничаха ароматни петунии. Китен храст от японски трендафил се отрупа с цвят.

За да засиля ентузиазма на дамите, редовно им подавах от терасата кофи с чешмяна вода за поливане. Жестът ми беше оценен подобаващо с две очарователни усмивки. Между нас казано, чарът при тези дами бе съвсем условно понятие, но така се представя за пред хората.

Веднъж седмично, обикновено в неделя, двете дами свикваха консултативен съвет в центъра на градинката, за да обсъдят някой сорт цвете или пък нюанс от дизайнерско решение.

Примерът бе заразителен. Моя милост откри в мазето някаква малка мотичка и се зае да копае гнезда за здравец точно под личния балкон. Да си призная, тая история със здравеца ми коства много срам, защото ни в клин ни в ръкав изтърпях едно люто дамско хокане в момента, когато изваждах коренчета от вече съществуваща градинка. Бях наречен „крадец“, „хаймана“ и какво ли още не. Никой не ме попита, за какво са ми тези коренчета!

Както и да е. Скорошният летен дъжд обилно поля насадения от мен здравец и той, за голямо учудване на мен и навалицата, взе, та цъфна.

След три дни между гнездата от здравец открих насадени млади листа от ружи. Не се съмнявах кой е извършителят. Бяха Рита и Таня.

Както винаги, при една сътворена вече красота, природата поражда и разрушители. Разрушителят в случая се оказа Майкъл. Кой

е Майкъл ли? Това бе дребно, шоколадово на цвят дакелче. Той бе собственост на едно семейство, току-що пристигнало от Либия. Рано сутрин Тошо, тъстът, разхождаше дакела около кооперацията дотогава, докато той не свършеше органичните си нужди.

Майкъл не беше млад. Възрастта му бе преклонна, погледната от кучешка гледна точка. Въпреки напредналата възраст, той не бе научен да върши кучешките си нужди на определените за целта места. Правеше го там, където му скимнеше или му харесаше. Понеже му беше писнало от пустинния пясък в Либия, затова тук си бе избрал китната зелена градинка, за да се облекчава.

Тошо откачваше повода и Майкъл припикаше на воля насам-натам и най-вече из „Пенсионерски мерак 2“. Тъй като го разхождаха много рано, белите му не можеха да се регистрират. Около жилищната ни кооперация нямаше видеокамери! Следите обаче оставаха. Двете пенсионерки, открили с изненада малките парченца фекалии, изпаднаха в истерия.

Публично заявиха, че ще сложат салам с миша отрова за помияра, дето върши тези „мръсотии“. Проклеха го до седмо кучешко коляно и му се заканиха, че ако го видят, ще направят нещо, което не предвещава нищо добро за кучешкото здраве.

На Майкъл обаче нямаше кой да обясни смисъла на тая закана и пакостните разходки из цъфналата градинка продължиха. Тошо пък беше глух, тоест и на него нямаше кой да обясни опасната ситуация.

Една сутрин той се успа и изведе Майкъл не в обичайното за разходка време.

Таня, която беше загубила сън и апетит, тоя път бе станала рано и бе заела стратегическото положение „наблюдател“ на своя прозорец.

Майкъл се появи както обикновено. Шмугна се в градинката, избра си една „цъфнала“ от петунии автомобилна гума и насочи към нея тънката струйка.

Тутакси неистов крясък се чу от четвъртия етаж. Таня бе сложила очилата за далечно гледане и бе забелязала нарушителя. Тя се разбесня, започна да кълне, дори намери отнякъде железничарска свирка, която наду до пръсване. Чу я и Рита. Настана страхотна женска канонада от типа „катюша“. Едната дама спираше, другата започваше.

Нямаше начин съкооператорите да не разберат за случващото се. Отвориха се прозорци, занадничаха глави. Аз също надзърнах, за да

уловя финала на акта.

Тошо се бе загледал в един залепен на стената некролог. Въпреки глухотата си, той мигом разбра какво се бе случило. Изглежда от високите децибели тутакси прочу. Гледах го и имах впечатлението, че в тоя миг от притеснение му се искаше да се превърне във втори некролог, залепен до току-що прочетения.

Майкъл вероятно също беше с отслабен слух, но от канонадата демонстрира наивна кучешка изненада. Излая гръмогласно — дакелите лаят силно, сконфузено спря струйката и изприпка извън градинката. Кой казва, че нямало кучешка съвест?!

Внучката на Тошо — Мими наблюдаваше от терасата цялата ситуация и се кикотеше от сърце. Как завърши цялата история ли?

Ами завърши по изненадващо мирен начин.

На другата сутрин, минавайки край градинката видях, че думичката „мерак“ на табелката бе зачертана. На нейно място бе написана с тебешир друга дума. Така надписът се четеше както следва: „Пенсионерска психиатрия 2“.

Вероятно корекцията бе направена от Мими. Честно казано, мисля, че тийнейджърската инициатива не бе справедлива спрямо двете дами. Просто те не го заслужаваха. Това, че бяха нервни, нищо не значеше. Та кой ли не е нервен сега при тия икономически кризи и при тоя Симеон Дянков. Ако се бе появил на мястото на Майкъл, сигурен бях, че биха го телепортирвали в друго времево измерение.

Тия мои мисли бяха прекъснати от звъна на копаещ инструмент. Край вход „Б“ съзрях да се мотае една ранобудна пенсионерка. Пристъпяше трудно, явно скована от артрит. Въпреки болките, в ръката ѝ играеше малка, добре наточена мотичка. Вероятно личната ѝ лекарка беше препоръчала фитнес упражнения на гладно.

Явно подетата инициатива се разрастваше. Беше в ход създаването на „Пенсионерски мерак 3“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.